

14 Νοεμβρίου 2014

Γέροντας Αβιμέλεχ ο Αγιορείτης

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΕΜΜ. ΣΤΙΒΑΚΤΑΚΗΣ

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΒΙΜΕΛΕΧ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ
ΙΕΡΑΠΕΤΡΑ 2011

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΕΜΜ. ΣΤΙΒΑΚΤΑΚΗΣ

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΒΙΜΕΛΕΧ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

[Έκδοση «Ι. Μητροπόλεως Ιεραπύτνης και Σητείας»,
Ιεράπετρα 2011, σχ. 8^ο (24Χ17), σσ. 278]

ΚΩΣΤΗ ΗΛ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Επάξια επαίνων και πολλών ευχαριστιών είναι η εργώδης και δημιουργική προσπάθεια που χρόνια τώρα καταβάλλει ο κ. Αντώνης Εμμ. Στιβακτάκης-φωτεινός και ακάματος δάσκαλος και συγγραφέας, από το Ηράκλειο και γαμπρός Αϊβασιλειώτης- να συγκεντρώσει και καταγράψει τον βίο και την πολιτεία όλων εν γένει των Κρητών μοναχών και Αγιορειτών Πατέρων, που μετέβησαν από την Κρήτη στο αγιώνυμο Όρος και μόνασαν εκεί με αξιότητα και καινότητα ζωής.

Μια νέα έκδοση τού παραπάνω φίλου συγγραφέα έφτασε πρόσφατα στα χέρια μου, ευγενική προσφορά τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ιεραπύτνης και Σητείας κ. Ευγενίου, με τον τίτλο «Γέροντας Αβιμέλεχ ο Αγιορείτης» και αφορά σ' έναν ακόμη Κρητικό Αγιορείτη μοναχό, τον Αβιμέλεχ τον Μικραγιαννανίτη. Πρόκειται για δεύτερη έκδοση, σαφώς βελτιωμένη και επαυξημένη, που προσμετρά υπερδιπλάσιες σελίδες από την πρώτη- που έφερε τον παρεμφερή τίτλο: «Γέρων Αβιμέλεχ Μοναχός»- και είχε εκδοθεί, το έτος 2000, από το Ίδρυμα Παναγία η Ακρωτηριανή, της Ιεράς, και πάλιν, Μητροπόλεως Ιεραπύτνης και Σητείας. Και οι δύο εκδόσεις δεόντως προλογίζονται από τον σεπτό προκαθήμενο τής εν λόγω Μητροπόλεως κ. Ευγένιο.

Σήμερα η επανέκδοση τού βιβλίου με υποδειγματικό και λεπτομερειακό τρόπο μυσταγωγεί και εξυψώνει τον αναγνώστη του στα αιθέρια ύψη τής Ορθοδόξου πνευματικότητας, που ο συγκεκριμένος μοναχός ευτύχισε να ανέλθει με την επιμονή και υπομονή τής άσκησής του, αναδεικνυόμενος σε πολυτίμητο αδάμαντα τής Αθωνικής μοναχικής Πολιτείας.

Και πιο συγκεκριμένα. ο αοίδιμος Γέροντας Αβιμέλεχ- κατά κόσμον Γεράσιμος Μπονάκης- γεννήθηκε το έτος 1873 στο Μπρόσνερο τού νομού Χανίων και κοιμήθηκε τον ύπνο των δικαίων ανανεωμένος και εξαϋλωμένος από την πνευματική, στο χαριτόβρυτο και λουλουδιασμένο «τής Παναγίας Περιβόλι», δρόσο το έτος 1965, σχεδόν εκατοντούτης. Έφθασε, μόλις μέχρι την τετάρτη τάξη τού τότε Δημοτικού Σχολείου. Στη συνέχεια, άρχισε να μαθαίνει δίπλα σε

κάποιο θείο του την τέχνη τού τερζή (του ράπτη, δηλαδή, Κρητικών ενδυμάτων), που, όμως, τον άφηνε εντελώς αδιάφορο, γιατί από αυτήν, ακόμα, την πρώτη τρυφερή του ηλικία η καρδιά του είχε τρωθεί βαθύτατα από τα βέλη τού θείου έρωτα και μοναδική του επιθυμία ήταν να φύγει από το χωριό του και να γίνει αναχωρητής στην αθωνική πολιτεία, αφιερώνοντας το είναι του στην αδιάλειπτη προσευχή, την άσκηση και τη νηστεία.

Και πραγματικά, νεότατος- ήταν μόλις 17 ετών- το έτος 1890 αναχώρησε για το Άγιον Όρος ως δόκιμος μοναχός στο κελλί τού Τιμίου Σταυρού, στα ενδότερα τής Αθωνικής Πολιτείας, σε απόσταση 45´ από την Κερασιά, στο μονοπάτι που οδηγεί προς τα Καυσοκαλύβια, ενώ μετά μια εξαετία, το έτος 1896, ο Γέροντας Αβιμέλεχ θα αποσυρθεί ακόμα πιο βαθιά στην Αθωνική έρημο, στη Σκήτη τού Αγίου Βασιλείου, στο πτωχοκομείο τής ερήμου τού Άθω, επιποθώντας ακόμα περισσότερη ησυχία για άσκηση και προσευχή. Στο τέλος, θα τον δεχτεί οριστικά η Αγία Άννα και για τούτο Μικραγιαννανίτης, έκτοτε, θα αποκληθεί.

Ο Γέρων Αβιμέλεχ μέσα από συνεχείς πνευματικές αναβάσεις και εξαντλητικούς αγώνες εσωτερικής κάθαρσης και ακτινοβολίας έφθασε στο δυσανάβατο ύψος των νηπτικών Πατέρων τής Εκκλησίας και απέκτησε το θείο χάρισμα τής προορατικότητας, που, θεολογικά, ορίζεται ως η δύναμη που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο τής προσευχής και τής ταπείνωσης να διασχίζει με το βλέμμα του τα βάθη τής ανθρώπινης καρδιάς και να προβλέπει το αόρατο μέλλον ή να διαβάζει τις μυστικές ανθρώπινες σκέψεις.

Η αγιότητα τού βίου του τον κατέστησε ευρύτατα γνωστό και έξω από το Άγιον Όρος και πλήθη προσκυνητών συνέρρεαν καθημερινά στο κελλάκι του, για να ακούσουν από το στόμα του λόγο θείας σοφίας και παρηγορίας. Ταυτόχρονα, αξιώθηκε τής φιλίας εκλεκτών ανδρών τής εποχής του, που η πνευματικότητα και αγιότητα τής ζωής τους είχε ανέλθει σε δυσανάβατα ύψη, όπως του αγίου Νεκταρίου Αιγίνης, των δύο Αλεξάνδρων- Παπαδιαμάντη και Μωραϊτίδη- του Φιλόθεου Ζερβάκου, καθηγουμένου τής Ι. Μονής Λογγοβάρδας, Πάρου και του αγαθότατου και ανεξίκακου εκείνου Γέροντα Λευίτη, του παπά- Νικόλα Πλανά, που και αυτός πρόσφατα ανακηρύχθηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο σε άγιο τής Ορθοδόξου Εκκλησίας. Όλοι οι παραπάνω στην αλληλογραφία ή στον λόγο τους με άλλους μιλούσαν, πάντοτε, ευφώνως και με ιδιαίτερο θαυμασμό για τη θεία σοφία και την πνευματικότητα τού μεγάλου ασκητή τής αθωνικής ερήμου, Αβιμέλεχ. Ο άγιος Νεκτάριος, μάλιστα, τον καλούσε τακτικά στην Αίγινα, στο μοναστήρι τής Αγίας Τριάδος, για ν' απευθύνει λόγο στις υπ' αυτόν μοναχές και ο Γέροντας τού έλεγε χαριέντως: «Μα πώς είναι δυνατόν Άγιε Δέσποτα να καλείτε έναν απλό και αγράμματο μοναχό να κάνει τον δάσκαλο στις μοναχές;». Και ο άγιος Νεκτάριος,

τότε, συγκαταβατικά τού ανταπαντούσε: «Ναι! εμείς, γέροντα Αβιμέλεχ, έχουμε τη θεωρία, ενώ εσείς έχετε την πράξη και αυτό είναι που αξίζει περισσότερο!».

Τόσον η έρημος τού Άθω και η μελέτη των Αγίων Γραφών και των Πατέρων τής Εκκλησίας πλήρωσαν τον Γέροντα Αβιμέλεχ- το μυρίπνοο αυτό άνθος τής ερήμου- σοφίας και χάριτος, που καίτοι στο χωριό του είχε- όπως έχουμε ήδη σημειώσει- λάβει τόσο πτωχή παιδεία (μόλις της Δ΄ Δημοτικού), όμως με την κατά μόνας μελέτη του στην έρημο τού Άθω τής Αγίας Γραφής και των θειοτάτων Πατέρων τής Εκκλησίας, ο Γέροντας έφτασε σε δυσθεώρητα ύψη πνευματικής καλλιέργειας, κατορθώνοντας ταυτόχρονα να γίνει και συγγραφέας, υμνωδός και αντιγραφέας χειρογράφων κωδίκων. Έτσι, σε διάστημα μόλις 2-3 ετών που ο Γέροντας, για λόγους υγείας, μόνασε στον Άγιο Αντώνιο Μαρπήσης Πάρου, κοντά στον Γέροντα Φιλόθεο Ζαρβάκο, αντέγραψε καλλιγραφικά τον βίο τού οσίου Κυρίλλου τού Φιλεώτου, 185 πυκνογραμμένες σελίδες και άλλα χειρόγραφα που εναπόκεινται σήμερα στην Ι. Μονή Ζωοδόχου Πηγής Λογγοβάρδας. Μα και ενός άλλου εντελώς άγνωστου στους πολλούς και εξαιρετικά τιμητικού τίτλου αξιώθηκε ο Γέροντας Αβιμέλεχ. να γίνει ο πρώτος βιογράφος τού αγίου Νεκταρίου Αιγίνης, τη βιογραφία τού οποίου συνέγραψε και εκτύπωσε στον Βόλο, το έτος 1921, ένα, μόλις, έτος από τη θεία κοίμησή του (9 Νοεμβρίου 1920). Ο ακριβής τίτλος τού βιβλίου του αυτού έχει ως εξής: Αβιμέλεχ μοναχού τού Κρητός: «Πανηγυρικόν» (εν ω και η βιογραφία Μητροπολίτου Πενταπόλεως εν μακαρία τη λήξει Σεβασμιωτάτου Νεκταρίου), Βόλος 1921.

Επίσης, ο μοναχός Αβιμέλεχ συνέταξε την ακολουθία τού οσίου Γεδεών τού Καρακαλληνού, που ασκήτεψε για κάποιο χρονικό διάστημα στο μετόχι τής Ι. Μονής Καρακάλλου, που βρίσκεται στο χωριό Μαργαρίτες, Μυλοποτάμου, και τιμάται στη θεία Μεταμόρφωση τού Σωτήρος Χριστού, ενώ στην Ι. Μονή Λογγοβάρδας σώζεται τυπωμένος και «Κανών Παρακλητικός εις τον άγιον Μεγαλομάρτυρα Χριστοφόρον», ποίημα μοναχού Αβιμέλεχ, έκδοσις τού ιερού Ησυχαστηρίου «Ο άγιος Χριστοφόρος», Αιγίνης, 1962. Από τη μελέτη μιας και μόνης σελίδας τού εν λόγω Παρακλητικού Κανόνος- που δημοσιεύει στο παρουσιαζόμενο πόνημά του ο κ. Στιβακτάκης- μπορέσαμε να αποκομίσουμε εξαιρετικές εντυπώσεις για τη θεολογική, εκκλησιαστική και γλωσσική συγκρότηση και τη στιχουργική ικανότητα τού.... «αγραμμάτου» Κρητός μοναχού Αβιμέλεχ.

Συγχαίρουμε και θερμά ευχαριστούμε τον κ. Αντώνη Στιβακτάκη, που μας έκανε γνωστή αυτήν την όντως μεγάλη οσιακή μορφή τού αγιωνύμου Όρους, που- λόγω καταγωγής- τιμά και το νησί μας την Κρήτη. Προκειμένου ο κ. Στιβακτάκης να φέρει στο φως τής δημοσιότητας και το νέο του αυτό πόνημα, μετέβη στα

περισσότερα μέρη από τα οποία ο Γέροντας Αβιμέλεχ διήλθε κατά τον πρόσκαιρο επίγειο βίο του και απευθύνθηκε και ζήτησε πληροφορίες από δεκάδες ανθρώπων, που γνώρισαν και συναναστράφησαν τον άνδρα και την αγιότητά του.

Έτσι, σήμερα, πανευτυχής μάς παραδίδει το παρουσιαζόμενο με το σημείωμά μας αυτό μυροβόλο πόνημά του, με τους γλυκύτετους και ευώδεις πνευματικούς καρπούς, αποβλέποντας αποκλειστικά και μόνο στην κατά Χριστόν παιδαγωγία των αναγνωστών του. Μπορούμε, λοιπόν, κι εμείς, με τη σειρά μας, να βεβαιώσουμε τον κ. Στιβακτάκη, κατά τον λόγον τής μοναχικής διδασκαλίας, ότι: «όντως καλόν έργον ειργάσατο, επειδάν και ετελείωσεν αυτό».

Πηγές: ret-anadromes.blogspot.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr